

РЕШЕНИЕ

№ 9087

гр. София, 17.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 26.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **10976** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по протест вх. № 29028 от 23.10.2024 г. и вх. № 30168 от 07.11.2024 г. по описа на Административен съд – София град и изх. № 18165/24 от 22.10.2024 г. по описа на Софийска градска прокуратура (СГП), подаден от прокурор при СГП срещу Свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) №[ЕИК] от 24.08.2023 г., издадено на лицето В. Д. Д. от отдел "Пътна полиция" – Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП - СДВР).

С протеста се иска съдът да прогласи СУМПС за нищожно като издадено от некомпетентен орган и при съществени нарушения на материалния закон. В хода на съдебното производство, прокурор при СГП, редовно призован, се явява прокурор В., който поддържа протеста и предлага да се уважи.

Ответникът – началник на отдел "Пътна полиция" - СДВР, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. П., който излага доводи за основателност на протеста и предлага да се уважи.

Заинтересованата страна – В. Д., редовно призован, не се явява, не се представлява и не взема становище по протеста.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

В ОПП-СДВР е получено писмо с вх. № 3286р – 3571 от 19.01.2024 г. от Главна дирекция „Национална полиция“, относно издадено българско СУМПС №282402000,

издадено на 13.12.2013 г. от ОПП - СДВР на името на В. Д. Д., [дата на раждане] , с което са уведомени, че свидетелството за правоуправление е подменено в ОАЕ.

От ГДНП е изпратено писмо с рег. № 3286р – 59939 от 27.12.2018 г. до ответника.

От началник 03 сектор "АО" при ОПП – СДВР е изготвена докладна записка УРИ № 4332р – 74932 от 25.09.2024 г., в която е посочено, че на 07.08.2023 г. в сградата на 02 Районно управление (РУ) – СДВР заинтересованата страна е подал комплект от документи за издаване на дубликат на СУМПС, с вх. № 1589 от 07.08.2023 г. При подаването на документите за издаване на ново СУМПС, В. Д. не е представил СУМПС №[ЕИК], за което обстоятелство, съгласно чл. 17, ал.1 от Наредба № I- 157 от 01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина пред системен оператор, е депозирал и попълнил собственооръчно заявление-декларация по чл. 160 ЗДвП, в което е заявил, че СУМПС е „изгубено“.

Производството по издаване на СУМПС е приключило с издаване на такава №[ЕИК] от 24.08.2023 г., връчено на И. Д. на 29.08.2023 г., което не е оспорено по административен или съдебен ред и е влязло в сила.

В хода на съдебното производство като доказателства са приети, представените с протеста и административната преписка са писмени документи, както и допълнително изисканите от съда.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Протестът е подаден в условията на чл. 149, ал. 5 АПК, от надлежна страна съгласно чл. 16 АПК, поради което е процесуално допустим.

Разгледан по същество е ОСНОВАТЕЛЕН.

Законосъобразността на административния акт се преценява към момента на издаването му. Съгласно чл. 59, ал.2, т. 4 същият следва да съдържа фактическите и правните основания за издаването му. Първите са необходим реквизит на акта и липсата им го опорочава съществено. Липсата на фактически основания представлява винаги съществено административнопроизводствено нарушение, водещо до отмяна на административния акт. Обратно, макар и да е административнопроизводствено нарушение, непосочването или погрешното посочване в акта на правното основание за издаването му не е съществено такова при условие, че актът съдържа фактическите основания за издаването си. В случая волята на органа относно упражненото от него право е ясна, а последващият контрол по приложението на закона спрямо посочените факти е изцяло допустим и възможен. Процесното свидетелство за управление на МПС е издадено от некомпетентен орган по отношение обичайното пребиваване на лицето.

От посоченото в протеста се установява твърдението, че СУМПС не е било изгубено, а е върнато от ОАЕ чрез българското консулско представителство в тази държава. Прокурорът при СГП е посочил, че полученото върнато СУМПС представлява ново обстоятелство по смисъла на чл. 99, т. 2 АПК, което е от съществено значение за издаването на административния акт, тъй като е било подменено в ОАЕ. Твърди се, че заинтересованата страна неправомерно е подвела компетентния орган в България да му издаде ново СУМПС под предлог, че старото е изгубено/откраднато, независимо, че е скрила за подадените документи за подмяна на свидетелството в ОАЕ.

В протеста се посочва, че В. Д. е подал декларация с невярно съдържание, за да получи ново СУМПС.

При тези данни и с оглед обстоятелството, че е въведено невярно твърдение, настоящият съдебен състав приема, че са налице предпоставките на чл. 99, т. 2 АПК за възобновяване на производството по издаване на СУМПС №[ЕИК] от 24.08.2023 г., тъй като подадената от него декларация на основание чл. 17, т. 1 от Наредба № I – 57/2002 на МВР е с невярно съдържание, тъй като към 07.07.2023 г. старото СУМПС не е било загубено/откраднато. Попълването от В. Д. декларация с невярно съдържание, представлява и основание за образуване на производство от общ, наказателен характер по реда на НПК.

Основното разграничение на порочните административни актове в правната теория е разделението им на нищожни и унищожяеми в зависимост от степента на порока, от който е засегнат акта. В административното право, за разлика от гражданското право липсва конкретна норма, която да регламентира в кои случаи съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожяем. Широко е застъпено в съдебната практика становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки пороци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третираат от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят, изменят или погасят права. Съдебната практика приема, че нищожни административните актове са тези при които са допуснати нарушения на изискванията за компетентност и форма. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 173, ал.2 АПК, в която разбира се не е извършено изчерпателно изброяване на хипотезите на нищожност на административния акт. Настоящият съдебен състав споделя това становище, понеже е безспорно, че при констатирано несъответствие от този вид, то води до пълна липса на правнорелевантна воля за издаване на административен акт - приема се по отношение на всички лица и органи, че още от постановяването му същият не е произвел правни последици. Относно другите основания за оспорване на административен акт, формулирани в чл. 146 АПК, следва да се приеме, че по принцип те налагат отмяна на порочния акт като унищожяем и в изключително редки случаи на тежки нарушения на закона могат да доведат до нищожност. Това са хипотезите, в които оспорваният акт има несъществуващ адресат, невъзможен предмет, пълна липса на правно основание, непреодолимо противоречие с правната норма и др. Настоящият случай е именно такъв. При липсата на основно законово основание за издаване на процесното свидетелство, то липсва каквото и да било годно правно основание за подмяна на вече издадено такова.

Настоящият състав на съда намира, че това изключително грубо нарушение на закона – липса на законово основание по чл. 151, ал. 5 ЗДвП опорочава оспорения акт до степен на нищожност, която следва да бъде прогласена. По делото не се прави искане за присъждане на разноски от СГП, поради което съдът не дължи произнасяне в тази посока.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 8 - ми състав,

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА, по протест на прокурор при Софийска градска прокуратура, на Свидетелство за управление на моторно превозно средство №[ЕИК] от 24.08.2023 г за категории „АМ, В, В1“, валидно до 24.08.2033 г., издадено на В. Д.. Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен

срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: